

First Star I See Tonight
Susan Elizabeth Phillips
Copyright © 2016 Susan Elizabeth Phillips

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteti vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Prima stea a nopții
Susan Elizabeth Phillips

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, SUSAN ELIZABETH
Prima stea a nopții / Susan Elizabeth Phillips;
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3350-7

I. Din, Larisa (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Prima stea a nopții

Traducere din limba engleză
Larisa Din

capitolul 1

Orașul era cu totul al lui. Cooper Graham era stăpân peste întregul oraș, și totul mergea fără cusur în lumea sa. Asta obișnuia el să-și spună.

O brunetă cu voce alunecoasă ca de pisică îngenuinche în fața lui, mângâindu-i coapsa dezgolită cu părul ei lung, negru ca abanosul.

- Asta ca să nu mă uiți, iî şopti ea.

Vîrful ascuțit al markerului îl gădilă ușor pe interioarul coapsei. El coborî privirea.

- Cum aş putea vreodată să uit o femeie aşa frumoasă ca tine?

- Ai face bine să nu mă uiți, zise ea, sărutându-i pulpa, acolo unde își notase numărul de telefon.

Ştia prea bine că avea să-i ia o veşnicie să řeargă markerul, dar Cooper își aprecia întotdeauna admiratoarele și nu o izgonise.

- Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, zise el, ajutând-o să se ridice, dar trebuie să plec.

Ea îl mângâie ușor și iî spuse:

- Sună-mă oricând, zi și noapte.

El iî aruncă zâmbetul lui obișnuit și porni pe drumul pavat care se întindea de-a lungul lacului Michigan, sub minunata boltă cerească a orașului Chicago. Era cel mai norocos tip din lume, nu-i aşa? Nici urmă de îndoială. Toată lumea voia să-i fie prietenă, confidentă, iubită. Până și turiștii străini îl recunoșteau. Nu conta că erau din Berlin, Delhi sau Osaka. Toată lumea îl ştia pe Cooper Graham.

Pe partea dreaptă, se întindea portul Burnham. Era deja septembrie, ceea ce însemna că bărcile aveau să părăsească lacul cât de curând, dar, cel puțin pentru moment, erau încă acostate. Mări pasul, având grija

ca pantofii lui de alergare să atingă poteca Lakefront în ritm perfect. O femeie blondă, cu părul prins în coadă, o luă în față lui pe pistă de alergare. Picioare musculoase. Fund pe cinsti. Nici un obstacol în calea lui. O depăși fără să își schimbe ritmul.

Era o zi bună pentru Cooper Graham, ca de obicei. Toată lumea o știa. Stolul de pescăruși care zburau deasupra orașului Chicago își flutură aripile în semn de respect. Frunzele vechilor stejari care umbreau poteca începură să foșnească în aplauze. Până și taximetriștii care goneau pe Lake Shore Drive îl claxonară încurajător. Își iubea orașul, iar orașul îl iubea la rândul său.

Bărbatul din față lui avea o constituție atletică și era rapid.

Dar nu îndeajuns de rapid.

Coop îl depăși. Tipul acela nu părea să aibă mai mult de 30 de ani. Coop avea 37 de ani, și, cu toate că lunga sa carieră de jucător de fotbal lăsase urme pe trupul său, nimeni nu îl putea depăși. Cooper Graham fusese recrutat din Oklahoma de echipa Houston, după care jucase opt sezoane ca fundaș pentru cei de la Miami Dolphins, pentru ca, în cele din urmă, să ajungă la Chicago Stars, unde, după trei sezoane, își ajutase echipa să câștige inelele Super Bowl încrustate cu diamante. Odată ce se văzuse cu sacii-n căruță, luase cea mai bună decizie și se retrăsese din activitate în plină glorie. și foarte bine făcuse. Părăsise terenul înainte să ajungă un biet jucător care târcea în continuare după vremurile bune.

- Salut, Coop! îl strigă un tip care venea în pas alert din direcția opusă. Stars n-o să mai fie la fel fără tine anul asta.

Coop îl salută din priviri.

Cei trei ani în care jucase la Stars fuseseră cei mai frumoși din viața lui. Deși se trăgea din Oklahoma și perioada petrecută în Miami îl ajutase să se maturizeze, în Chicago fusese pus cu adevărat la încercare. Iar restul ține de istoria fotbalului.

- Coop! strigă bruneta frumoasă care se îndrepta spre el și care de-abia se abținu să nu cadă la picioarele lui când îl recunoscu.

El îi răspunse cu zâmbetul acela cuceritor pe care îl păstra pentru admiratoare.

- Salut, iubito. Arăți tare bine.

- Nu la fel de bine ca tine!

Cu toate că trupul său suferise mai multe accidentări de-a lungul anilor, era în continuare un bărbat puternic, cu aceleași reflexe iuți și cu aceeași atitudine de îngător care îl adusese în prim-plan la nivel național în perioada facultății. Iar curiozitatea publicului rămăsesese de nestăvilit. Doar pentru că nu mai juca fotbal de performanță nu însemna că se retrăsese din joc, numai că, de data aceasta, jocul se juca în altă ligă, una pe care era hotărât să o domine.

Mai alergă un kilometru. și încă unul. Doar bicliștii reușeau să-l depășească, curtenii săi, cei care pregăteau poteca în întâmpinarea lui în după-amiaza aceasta de septembrie. Nimeni nu-l putea prinde din urmă, nici tinerii turci care țineau frâiele la Camera de Comerț și nici şobolanii plin de tatuaje umblați pe la sala de sport.

După cinci kilometri, fu în cele din urmă depășit de un alt alergător. Un tip Tânăr. Posibil student. Coop se lăsase pe tâanjeală, aşa că porni cu și mai mult avânt. Nimeni nu avea să stea în calea lui. Nu era în firea sa.

Băiatul aruncă o privire peste umăr. Când deveni conștient de cine se afla în spatele său, făcu ochii mari. Coop îl salută din priviri, lăsându-l pe băiat în urma sa. „Ce? Credeai că sunt vreun moș?”

Auzi pași în urma sa. Era același băiat care alerga acum cot la cot cu el, căutând să culeagă laude. „Azi m-am luat la întrecere cu Coop Graham și l-am băut.”

„Ia-ți gândul, băiețel!”

Coop mări pasul. Nu era genul de jucător arrogант care să credă că reușise să câștige inelul Super Bowl de unul singur, dar știa prea bine că cei de la Stars

nu ar fi reușit niciodată să iasă victorioși fără el pentru că, mai mult decât orice altceva, Coop era hotărât să câștige.

Băiatul se ivi din nou în dreapta sa. Era un tip uscățiv, cu două scobitori pe post de picioare și brațe prea lungi pentru trupul său. Coop probabil era cu cincisprezece ani mai mare decât el, doar că el nu se ascundea în spatele unor astfel de scuze, aşa că forță. Oricine spune că sunt și alte lucruri mai importante decât a câștiga habar n-are. Victoria era totul, orice eșec cântărise greu pentru el. Dar, oricât de mult l-ar fi măcinat eșecul, dădea întotdeauna dovadă de fair-play: era critic la adresa propriei persoane, nu se ferea să recunoască meritele adversarului, nu se plânsese niciodată de decizii incorecte, coechipieri proști sau accidentări. Oricât de apăsătoare erau gândurile și cuvintele acelea pentru el, nu lăsa niciodată să se vadă. Era și rău să te vaiți că ai pierdut. Dar, la naiba, el nu suporta să piardă. și nu avea de gând să piardă astăzi.

Băiatul avea pas hotărât, lung. Prea lung. Coop cunoștea mai bine decât puștiul acela știința alergatului și se abținu să facă la fel. Nu era tâmpit. Alergătorii tâmpiti se răneau.

Bine, fie, era tâmpit. Simți o durere ascuțită în tibia, începu să respire din ce în ce mai greu, iar șoldul accidentat îl jena. Cu toate că mintea îi spunea că nu avea nimic de dovedit, nu-l putea lăsa pe puștiul acela să îl depășească. Nu îi stătea în fire.

Începu să alerge din ce în ce mai tare. Toată cariera jucase accidental; nu avea de gând să se lase acum pradă durerii. Nu în prima lună de septembrie de la retragerea sa, în timp ce foștii săi coechipieri munceau pe brânci ca să fie gata pentru meciul de duminică. Nu în timp ce alți jucători retrași din activitate erau perfect mulțumiți să se lase pe Tânjeală cu averile lor.

Opt kilometri mai târziu. Lincoln Park. Ajunseseră din nou umăr la umăr. Simțea cum îi ardeau mușchii, șoldul îl înțepă, iar durerea din tibia era înfirătoare.

Sindromul de Stres Tibial Medial. O simplă întindere, doar că nu era nimic obișnuit la durerea aceea.

Puștiul încetini, dar îl prinse din nou din urmă. Încetini din nou. După care îl prinse din nou din urmă. Încerca să-i spună ceva. Coop îl ignoră. Încercă să facă abstracție de durere, ca întotdeauna. Se concentră la mușchii picioarelor, încercând cu disperare să tragă aer în piept. Se concentră asupra victoriei.

- Coop! Domnule Graham!

„Ce naiba?”

- Vrei... te rog... să faci... un selfie... cu mine? reuși băiatul să spună. Pentru... tatăl meu?

Voa să facă un selfie, atâtă tot? Coop era lac de transpirație. Simți o duree înțepătoare în plămâni. Încetini, iar puștiul îl urmă, și în cele din urmă se opriră amândoi. Coop ar fi vrut să se arunce la pământ, dar puștiul era încă în picioare, aşa că nu ar fi făcut-o pentru nimic în lume. Se uită spre puștiul transpirat.

- Probabil n-ar trebui... să te întreburui... în timpul antrenamentului... dar... știu că tata s-ar bucura mult.

Puștiul nu gâfăia la fel de tare ca el, dar, după cincisprezece ani în NFL, Coop reuși să schițeze un zâmbet.

- Desigur.

Băiatul își scoase telefonul și începu să-i spună că el și tatăl lui erau fani înfocați. Coop se strădui din greu să-și tragă răsuflarea. Puștiul îi povestii că era alergător profesionist, ceea ce îl făcu pe Coop să se simtă ceva mai bine. Da, probabil avea să stea cu gheăță pe șold în următoarele zile, dar ce mai conta? Era dreptul lui din naștere să fie campion.

La urma urmei, se dovedi a fi o zi bună pentru Cooper Graham.

Mai puțin partea cu femeia aceea enervantă.

O zărise în campusul muzeului chiar după ce luase un taxi ca să ajungă înapoi la mașină. Era acolo, pe bancă, se prefăcea că citește o carte.

Cu o zi înainte, o văzuse deghizată într-un om al străzii, cu părul ciufulit. De data aceasta, îmbrăcată

cu o pereche de pantaloni scurți, negri, colanți și un tricou lălău, arăta ca un student la arte. Nu-i văzu nicăieri mașina, dar era sigur că o parcase în apropiere. Dacă nu s-ar fi întâmplat să observe o mașină verde Hyundai Sonata, cu stopul din spate spart, parcată prea des în apropierea lui în ultimele patru zile, poate că nici măcar nu și-ar fi dat seama că îl urmărea cineva. Deja se săturase.

Dar, chiar în timp ce se îndrepta spre ea, un autobuz opri în fața ei. Poate că îi citise gândurile, pentru că urcă imediat în autobuz, iar Coop rată ocazia. Dar asta nu îl deranja prea tare, pentru că era destul de sigur că avea să o întâlnească din nou.

Ceea ce se și întâmplă. Două nopți mai târziu.

Piper traversă strada și se îndrepta spre Spiral, clubul de noapte pe care Cooper Graham îl deschisese în luna iulie, la șase luni după ce plecase de la Chicago Stars. Briza caldă de septembrie îi mânăgâie picioarele și îi flutură rochia neagră, scurtă, fără mânci. Purta cel mai probabil ultima sa pereche de chiloți curați. Mai devreme sau mai târziu, avea să fie nevoie să bage o mașină la spălat, dar, cel puțin pentru moment, nu voia altceva decât să rămână cu ochii pe Cooper Graham.

Își ascunsese părul scurt sub o perucă lungă, brunetă, pe care o cumpărase de la second-hand și care îi dădea mâncărimi. Speră ca perua aceea, alături de rochia cu decolteu adânc, tușul negru, buzele roșii și sutienul push-up, avea să o ajute în cele din urmă să treacă de paznicul acela neghiob de la intrarea în Spiral, un obstacol pe care nu reușise să îl depășească în ultimele două săptămâni.

Același paznic era la datorie și de data aceasta. Arăta ca o torpilă din secolul al XIX-lea: gata de atac, cu plinul făcut, pe poziții. Prima oară, îi făcuse imediat semn să plece, asta în timp ce le lăsa pe două blonde spălăciste să treacă prin ușile duble ale clubului. Piper, desigur, nu se lăsa cu una, cu două.

- Cum adică e plin? Si atunci, pe ele cum de le lași să intre?

Paznicul se uitase lung la părul ei scurt, la bluza albă și la perechea de blugi cu care era îmbrăcată.

- Ti-am zis deja că e plin.

Asta se întâmplase sămbăta trecută. Piper trebuia să reușească să intre în Spiral ca să-și facă treaba, dar, dat fiind faptul că localul era deschis doar patru nopți pe săptămână, de-abia cu o zi în urmă apucase să facă o nouă încercare. Chiar dacă de data aceasta se pieptănase și se îmbrăcase cu o fustă și o bluză, tot nu reușise să îl impresioneze, astfel că fusese nevoită să treacă la următorul nivel. Își cumpărase o rochie de la H&M, dăduse bocancii confortabili pe o pereche de pantofi cu toc care o jenau teribil și împrumutase o poșetă de la prietena ei, Jen, în care de-abia dacă reușise să-și îndese telefonul, un buletin fals și câteva bancnote de douăzeci de dolari. Restul – tot ce însemna cu adevărat Piper Dove – fusese aruncat în portbagajul mașinii: laptopul, o geantă plină cu pălării, ochelari de soare, jachete și eșarfe pe care le folosea să se deghizeze și un dispozitiv care arăta destul de obscen și care se numea Tinkle Belle.

Spiral, care fusese numit astfel după pasele în spirală extrem de lungi și periculoase ale lui Cooper Graham, era cel mai tare club din Chicago, ceea ce însemna că și-ruл de oameni de la intrare era mare. Pe când se aprobia de Domnul Torpilă, trase adânc aer în piept și își scoase pieptul la înaintare.

- Văd că e cam plin, zise ea pe un accent britanic la care tot lucrase în ultima perioadă.

Domnul Torpilă aruncă o privire spre bustul ei, apoi o privi în ochi, după care își coborî bărbia ca să-și studieze și picioarele. Ce porc! Prea bine. Își plecă ușor capul și îl întămpină cu zâmbetul acela strălucitor pentru care tatăl ei cheltuise mii de dolari pe când ea avea doar doisprezece ani, chiar dacă îl implorase să-i cumpere un cal de banii săia. Acum, la 33 de ani, tot era de părere că ar fi fost mai bine să primească un cal.

Respect pentru români și românești
Tot nu-mi vine să cred cât de bine făcuți sunt bărbații americanii, zise ea, jucându-se cu ochelarii retro trendy pe care îi aruncase la ochi chiar înainte să iasă pe ușă, pentru a completa deghizarea.

- Merg la sală, îi răspunse el.

- Evident, zise ea.

Îi venea să-l stranguleze cu cordonul de la intrare. El o pofti să intre în interiorul luxos al clubului, decorat în nuanțe de negru și arămuș. Nu-i plăcuse niciodată să umble prin cluburi, nici măcar la 20 de ani. Toată agitația aceea o făcea să se simtă cumva distanță, nelăsolcul ei. Dar venise aici să-si facă treaba, iar Spiral - și proprietarul lui ultracelebru - nu era un club oarecare. Localul era împărțit pe două etaje, avea un ring de dans extraordinar, dar și câteva separeuri în care să stai de vorbă sau să cauți combinații fără să fie nevoie să urli ca să te faci auzit. Canapelele de piele și colțurile mai intime, slab luminate, cu mese miciuțe, erau deja ocupate cu clienții de joi seara. DJ-ul din seara aceasta mixa de la masa de deasupra ringului de dans, acolo unde culorile și luminile se combinău între ele ca niște amibe excitate.

La barul din mijlocul încăperii, își comanda singura băutură pe care avea de gând să o consume în seara aceea, un Sprite care o costa șase dolari. Deasupra ei atârnau o mulțime de LED-uri, asemenea unui OZN auriu. Îl urmări timp de câteva clipe pe barman, după care își făcu loc prin mulțime ca să ajung într-un colț mai retras, între doi sconșii aurii, sculptați în perete, de unde planuia să îl urmărească pe proprietarul clubului.

Un tip slăbuț, cu părul dat cu gel și cu o sticlă de Miller Lite se puse în fața ei.

- Nu mă simt prea bine. Cred că am nevoie de niște vitamina TU.

- Dispari!

Băiatul părea cu adevărat trist.

- Stai puțin, zise el, oftând.

El o privi plin de speranțe. Ea își aranjă ochelarii de soare și îi spuse pe un ton ceva mai drăguț:

- Să știi că replicile astăzi de agățat de pe net sunt prea siropoase. E mai bine dacă vii pur și simplu să saluți o fată.

- Vorbești serios?

- Era doar o sugestie.

El o privi enervat.

- Târfo!

Asta pătești când încerci să faci o faptă bună.

Tipul porni în căutarea unei prade mai usoare. Piper luă o gură de Sprite. Domnul Torpilă își părăsi postul de la intrare ca să supravegheze clubul. Părea să fie specializat în abordarea blondelor cu picioare lungi.

Zona de VIP era localizată într-un spațiu deschis, la etaj. O cercetă din priviri din colțisorul ei, dar nu îl zări nicăieri printre invitații rezemăți de balconul arămuș. Trebuia să ajungă acolo sus, doar că nu știa cum să treacă de paznicul blond care se instalase în capătul treptelor, ca să țină la distanță muritorii, din rândul căror făcea și ea parte, din păcate. Frustrată, se îndreptă spre partea cealaltă a barului. Brusc, îl zări.

Chiar și în multimea aceea, Cooper Graham îți sărea în ochi. Era incredibil de masculin. Era absolut ridicol. Era un zeu, cu păr săten, cu nuanțe aurii de miere. Avea un maxilar proeminent, umeri lați și o gropită în bărbie, un adevărat clișeu. Era îmbrăcat în uniforma sa obișnuită: o cămașă care îi cădea ca turnată, blugi și cizmele de cowboy. Oricine altcineva ar fi arătat ridicol încălțat cu cizme de cowboy în Chicago, dar Cooper crescuse într-o fermă din Oklahoma. Și totuși, lui Piper nu îi plăceau cizmele lui, nici picioarele acelea lungi și musculoase și nici - dat fiind faptul că toată viața ei fusese un fan înfocat al celor de la Chicago Bears - echipa pentru care jucase el. Spre deosebire de fundașul acesta arrogант, narcisist și răsfățat al celor de la Stars și spre deosebire de armata lui de iubite celebre, ea fusese nevoită să lupte din greu pentru fiecare bănuț.